

<**Mikor a völgykatlan rám**>, ahogy a hegyszoros belém észrevétlen átfordítja horpadásait.

És a kürtő falán a lemezek fölrepedezve, most lehullanak, mint frízek a középrizalitról, leperegnek, mint stukkók egy oldalhomlokzatról.

Eddig a hiány ellentéte voltam, de amit korábban távolsággal feltöltöttem, most az ömlik rám, az áraszt el, ürességével ajkam csordultig telik. És szakadékaim visszavacognak.

A katlan anyaga, térfogata: látom, ahogy színén ökonomikus formája átüt, mélyei kiszorítják hiányait, betöltik a helyükön keletkező űrt, mely akár az enyém, akár más ürje is lehetne. És szakadékaim visszavacognak.

De nem hallom őket, mert a kürtő saját hiányairól túl hangosan locsog, szomjas távolság, mely így fordul jelenlétbe át, horpadásaival, mélyedéseivel: porózus, mint egy arc.

És az ujjaim szorításából kispriccelő vascső egyensúlyvesztésem feltétele, mialatt kapaszkodásommal a korlát, és a korláttal kapaszkodásom csordultig telik.

<**Mint amikor kitolatsz egy mozdulatból**>. Így folytatódna.
Mint amikor bekéredzkedsz légellenállásodba. És ez az arc a tisztás partvonalán évtizedek óta magába roskad.

Újra és újra átömlik saját belsején, elhagyva-megteremtve középpontjait.

Az orrnnyergen dér, zúzmara a vállgödörben, és beljebb, valahol mélyen egy ottfelejtett gesztus, visszahúzódva, felgöngyölve a szobor belsejébe – most kicsordul a távozó esővízzel együtt, legördül egész az ujjvégekig.

És az aljnövényzetben lázas motozás, a borostyán helyszínelő szalagjai. Épp kiöntenek gipsszel egy menyétnyomot. Nincs itt semmi látnivaló. Lehet oszolni.

<**A szó egy hely, ahová vonakodva kilépsz**>, a térben magad előtt tolod érkezésed, lépteid kifröccsennek talpad alól: igyekezeted kásás maradéka.

Középre kényszerülsz ebben a tágasságban, a szemből érkezők arcán fölkavaródó vonások. Ahogy két tekintet egymást tövig bedarálja, két elszántság észrevétlenül egymáshoz szelídül.

Nincs más dolgod: összepárosítod a tárgyakat a fogalmakkal. Gondolataid a földön portölcsért kavarnak. Ahogy haladsz, elválasztod egymástól a földet és az eget. A tájban te vagy a távolság értelme.

<**A lombkoronaszint a párkány fölé emelkedik**>. Nem látszik a ködben a hegy. Akik reggel útnak indultak, ma már nem érnek haza.

Egyszer a fák csúcsa is a föld alá kerül. Az öntözőkannát benövi a borostyán. A nyikorgó hintaágyat az ismerős kezek többé nem hintáztatják.

Mióta nem lakik senki a szemközti házban? Kik beszélgetnek odalent a göröngyökkel? Ha figyelek, hallom, ahogy a mélyben valaki a gyökereket rágja. A földből kifordul egy sáros fogszabályzó.